

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 101/08-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť JUDr. J. B., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. F., B., pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. J. B. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007 z r u š u j e a v e c v r a c i a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý uhradiť JUDr. J. B. trovy konania v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsaťdva slovenských korún) na účet jeho advokáta JUDr. J. F., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 101/08-18 z 1. apríla 2008 prijal na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. J. B. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia predmetného rozsudku.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 3. septembra 2003 na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu škody v sume 6 816 104,40 Sk, spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami orgánov Sociálnej poisťovne, ktorými rozhodla o zániku jeho účasti *„ako samostatne zárobkovo činnnej osoby na nemocenskom poistení a dôchodkovom zabezpečení k 7. októbru 2001...“*, v dôsledku čoho musel ukončiť aj *„činnosť svojho exekútorského úradu a skončiť pracovné pomery so zvyškom svojich zamestnancov, ktorým som musel v tejto súvislosti vyplatiť odstupné“*.

Sociálna poisťovňa tak rozhodla preto, lebo minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) mu k uvedenému dňu pozastavil výkon

exekútorskej činnosti.

Rozhodnutia Sociálnej poisťovne boli rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Sp 1/03-17 z 24. marca 2003 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-Ks 34/03 z 10. júna 2003 zrušené ako nezákonné.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 23 C 55/2004 zo 6. septembra 2005 žalobu sťažovateľa o náhradu škody zamietol.

Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 1 Co 388/2005 z 28. septembra 2006 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu a proti svojmu rozhodnutiu pripustil dovolanie (§ 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 Co 388/2005 z 28. septembra 2006 podal sťažovateľ dovolanie..., ktoré bolo zamietnuté rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007.

Podľa sťažovateľa *„Najvyšší súd sa však žiadnym spôsobom nevyporiadal s mojou argumentáciou (uvedenou v priebehu konania ako aj v dovolaní), ktorá bola pre posúdenie predmetnej otázky vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu relevantná. Týmito konkrétnymi okolnosťami je skutočnosť, že v čase vydania nezákonných rozhodnutí Sociálnej poisťovne:*

- *nesmel som vykonávať svoje povolanie ani inú sústavnú zárobkovú činnosť*
- *bez akéhokoľvek môjho vlastného zavinenia či pričinenia a v dôsledku nezákonného rozhodnutia Sociálnej poisťovne protiprávne som stratil právo na nemocenské poistenie a na dôchodkové zabezpečenie mojej osoby, ktoré vytvára predpoklady na uplatnenie ústavou zaručeného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu (čl. 39 ods. 1 Ústavy SR)...*

Moje námietky týkajúce sa okolností súvisiacich s nezákonným postupom orgánov Sociálnej poisťovne a s ich nezákonným rozhodovaním o mojich právach, ktoré boli bezprostrednou príčinou môjho správania, ponechal dovolací súd bez povšimnutia

a nezaújal k nim žiadne stanovisko...

Rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v tejto veci je však bez posúdenia spornej právnej otázky v naznačenom kontexte a bez ucelenej analýzy zahrňajúcej vyrovnanie sa s celou mojou argumentáciou nepreskúmateľné...“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007 bolo porušené jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, aby priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 000 Sk a právnenému zástupcovi sťažovateľa náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci podaním č. k. KP 8/08-59 z 24. apríla 2008 vyjadril predseda najvyššieho súdu, v ktorom uvádza:

„Sťažovateľ namietal, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval v napadnutom rozhodnutí ako dovolací súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Poukázal na to, že dovolací súd sa nevyporiadal s jeho argumentáciou, ktorá bola pre posúdenie celej veci vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam daného prípadu relevantná. Namietal predovšetkým, že nesmel vykonávať svoje povolania ani inú sústavnú zárobkovú činnosť, protiprávne stratil právo na nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie a súčasne musel platiť a odvádzať Sociálnej poisťovni poistné za svojich zamestnancov. Tým, že sa dovolací súd nevyporiadal vo svojom rozhodnutí s uvedenými otázkami spôsobil, že mu nebola poskytnutá dostatočná ochrana jeho práva upraveného v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Námietky sťažovateľa nepovažujem za opodstatnené, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky uskutočnil výklad ustanovení zákona o prípustnosti dovolania v súlade s doteraz zaužívanou praxou najvyššieho súdu. V prípade prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je prieskumná činnosť dovolacieho súdu obmedzená len na riešenie otázok, ktoré pojal do rámca pripusteného dovolania odvolací súd. Z obsahu sťažnosťou napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa takto vymedzeným rozsahom dovolania riadil. Štruktúra odôvodnenia rozsudku plne zodpovedá ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho

súdneho poriadku; skutkový stav a právne závery sú náležité a veľmi podrobne odôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s vyslovenými závermi najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k úsudku o arbitrárnom prístupe alebo svojvôli a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Keďže nemožno súhlasiť so závermi sťažovateľa uvedenými v ústavnej sťažnosti navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky, tejto sťažnosti nevyhovel.“

Predseda najvyššieho súdu v podaní z 24. apríla 2008 a právny zástupca sťažovateľa v podaní z 9. mája 2008 uviedli, že netrujú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

1. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy obsah vlastníctva tvorí súhrn subjektívnych vlastníckych oprávnení, medzi ktoré patrí aj právo vec užívať (ius utendi), s vecou nakladať

(ius disponendi), teda oprávnenie vlastníka určovať ďalší právny osud veci. Citovaný čl. 20 ods. 1 ústavy teda nielenže ustanovuje, že každý má právo vlastniť majetok, ale súčasne zaručuje (podobne aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) realizáciu vlastníckych oprávnení vyplývajúcich aj z § 123 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v tomto čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01). Článok 20 ods. 1 ústavy zabezpečuje každému rovnaké zákonné predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok, ktoré sú upravené v ústave alebo v ďalších zákonoch. Vlastnícke právo každej osoby má rovnaký zákonný obsah a požíva ochranu bez ohľadu na to, či ide o štát, právnickú osobu, obec alebo fyzickú osobu. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 ústavy nemožno však odvodzovať ústavné právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť majetok) bez dodržania predpokladov, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi. Funkcia práva vlastniť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov

na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 300/06).

2. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (m. m. IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06).

Podstatou sťažovateľových tvrdení je, že najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentáciou, že v čase vydania nezákonných rozhodnutí Sociálnou poisťovňou nesmel vykonávať povolanie a s tým súvisiacu zárobkovú činnosť, a bez akéhokoľvek jeho zavinenia v dôsledku nezákonných rozhodnutí stratil právo na sociálne poistenie a dôchodkové zabezpečenie, ktoré vytvára predpoklady na uplatnenie zaručeného základného práva na primerané hmotné zabezpečenie. Napriek tomu, že Sociálna poisťovňa vydala nezákonné rozhodnutie, musel naďalej platiť a odvádzať Sociálnej poisťovni odvody a poistné za svojich zamestnancov. Preto sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal náhrady škody. Okresný súd jeho žalobe nevyhovel, v dôsledku čoho podal krajskému súdu odvolanie, ktorý potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a vzhľadom na závažnosť problematiky pripustil dovolanie.

O dovolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007 tak, že ho zamietol s odôvodnením, že odvolací súd správne ustálil, kto zodpovedá za škodu v prípade nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia.

Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„... Kým súdny exekútor nestratí svoj status vyplývajúci z Exekučného poriadku, ktorý ho oprávňuje byť zamestnávateľom, a to spôsobom vyplývajúcim z toho osobitného predpisu, odňatie jeho osobnej účasti na nemocenskom poistení a dôchodkovom zabezpečení ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, a to bez ohľadu na to, či k tomuto odňatiu došlo právom či neprávom, nemôže ovplyvniť jeho postavenie zamestnávateľa, ktoré vyplýva z jeho statusu súdneho exekútora.

Dovolací súd považuje tento záver odvolacieho súdu za správny...

Zánik spôsobilosti fyzickej osoby na práva a povinnosti Zákonník práce výslovne neupravuje. Preto aj v tomto prípade, pomocou analógie iuris, treba použiť občianskoprávnu úpravu, na základe ktorej spôsobilosť byť subjektom práv ako zamestnávateľ, zaniká smrťou.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že nezákonnými rozhodnutiami výkonných orgánov žalovanej 2) z 30. augusta 2002 č. 7012-5-6042/2002-111 (pobočka K.) a zo 16. 12. 2002 č. 422-2156-6020/2002 (ústredie), podľa ktorých dňom 7. októbra 2001 zanikla účasť žalobcu na nemocenskom poistení a dôchodkovom zabezpečení ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, nebol žalobcovi odňatý aj status zamestnávateľa.“

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd neposkytol sťažovateľovi dostatočnú ochranu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Najvyšší súd ako súd dovolací „dospel k záveru, že nezákonnými rozhodnutiami výkonných orgánov Sociálnej poisťovne z 30. augusta 2002 č. 7012-5-6042/2002-111 (pobočka K.) a zo 16. decembra 2002 č. 422-2156-6020/2002 (ústredie), podľa ktorých dňom 7. októbra 2001 zanikla účasť žalobcu na nemocenskom poistení a dôchodkovom zabezpečení ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, nebol žalobcovi odňatý aj status zamestnávateľa...“.

Na jednej strane najvyšší súd má za preukázané, že citované rozhodnutia orgánov Sociálnej poisťovne boli nezákonné, ale dôsledok týchto nezákonných rozhodnutí vzťahuje len na osobu sťažovateľa, a nie na jeho schopnosť byť zamestnávateľom. V tejto súvislosti bol najvyšší súd (ako aj okresný súd a krajský súd) povinný zohľadniť zmysel a účel náhrady škody, príčinnú súvislosť medzi neoprávneným konaním Sociálnej poisťovne a ministra spravodlivosti a vznikom škody a venovať osobitnú pozornosť tomu, že v prípade nezákonného rozhodnutia výkonných orgánov Sociálnej poisťovne a ministerstva spravodlivosti mal uplatniť taký výklad zákona, ktorý by aj v prípade chýbajúceho ustanovenia zákona č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení neskorších predpisov (platného v rozhodnom čase), či iného právneho predpisu (legislatívnej medzery) neporušoval základné práva sťažovateľa (m. m. II. ÚS 31/04).

Vzhľadom na to, že sťažovateľovi nebola priznaná náhrada škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami výkonných orgánov Sociálnej poisťovne a ministra spravodlivosti, došlo k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 28/2007 z 28. novembra 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa si v podaní z 9. mája 2008 uplatnil trovy konania za dva úkony právnej služby vo výške tarifnej odmeny.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2007 v sume 19 056 Sk.

Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v sume 6 732 Sk z dôvodu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v hodnote po 3 176 Sk (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) a režijný paušál v sume 190 Sk za každý úkon podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Ústavný súd vyslovil povinnosť najvyššieho súdu uhradiť trovy právneho zastúpenia právnemu zástupcovi sťažovateľa.

Ústavný súd vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 000 Sk, nevyhovel, pretože na nápravu v danom prípade postačuje zrušenie rozhodnutia najvyššieho súdu a jeho vrátenie na ďalšie konanie.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Rudolfa Tkáčika.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2008